

Stenleverancen. Men de Herrer vare baade døde og blinde. Det gælder om dem, som det engelske Ordsprog siger, at ingen er saa døv som den, der ikke vil høre. Det var Ulykken, at de Herrer ikke vilde høre. De vilde ikke se Beviser noget Sted. Der var en saadan Alberti-Forgudelse her i Tinget, at alt hvad der blev sagt imod ham, prellede fuldstændig af paa de Herrer. Derfor kunne de Herrer nu heller ikke fralægge sig det tunge Ansvar, de have for det, der er sket.

Og de maa ogsaa indrømme, at de Angreb, som bleve rettede imod Alberti, kom ikke alene fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, men fra mange Sider baade i dette og i det andet Ting. Maa jeg nævne for Dem en Række ærede Medlemmer, der have sluttet sig til vore Angreb og føjet deres til. Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) karakteriserede Justitsministerens Administration som en Skamplet. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) erklærede, at dette Ting vilde handle imod Ære og Ret, hvis det ikke gik ind paa Kravet om en Undersøgelse. Det ærede 1ste Medlem for 2den Landstingskreds (Bramsen) talte om de foreliggende Forhold og erklærede, at de vare en Beskæmmelse. Det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Frijs) udtalte, at Albertis Forhold medførte en Uhygge, som krævede Lys. Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes) erklærede, at det danske Justitsministerium for Tiden lededes af Landets mest forslagne Forretningsmand. Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier) erklærede, at Justitsministerens Administration var demoraliserende i Ministeriet, i Rigsdagen og i det offentlige Liv. Juridiske Tidsskrifter have ligeledes stærkt fordømt den Albertiske Administration. Derfor kan den ærede Ordfører ikke med Skygge af Ret staa frem her og sige, at der ikke var anført noget, som de Herrer behøvede at tage Hensyn til. Det var stærke Anklagepunkter. Der blev sagt, at vi skulde lægge Beviser frem. Det vide vi alle er umuligt i en Sag som denne. Naar man ikke lige kan komme til at gribe vedkommende paa fersk Gerning og føre sine Vidner med det samme, saa er det umuligt at lægge Beviser frem. Men derfor have vi jo Dommere i Landet, at alt saadant kan blive undersøgt, og det havde været den letteste Sag af Verden at undersøge det. Men de Herrer, som forguede Alberti i et og alt, vare døde og blinde, de *vilde* ikke

høre. Derfor gik det, som det gik, og derfor maa de nu bære deres Part af Ansvar for de Ulykker, hvori vort Land er blevet væltet ind.

I Fjor, da vort Forslag om Nedsættelse af en Kommission til Undersøgelse af Albertis Forhold var fremme, udtalte den nuværende højtærede fungerende Landbrugsminister følgende: „Venstrereformpartiets Stilling er uforandret efter de Angreb, der ere rettede imod ham“ — d. v. s. Alberti — „i disse Dage. Det ærede Medlem“ — d. v. s. det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds — „blot buldrer og tordner“. Og den højtærede fungerende Landbrugsminister sagde saa bag efter: „Jeg begærer denne Sag afvist“. Vi maatte ikke en Gang faa Lov at diskutere denne Sag. Det var Magten, som her skulde anvendes, det var Flertalstyraniet, der her blev gjort Brug af. De Herrer brugte her samme politiske Censur, som de have anvendt overfor Socialdemokratiet ved saa mange andre Lejligheder, hvor de ikke en Gang vilde tillade, at vore Lovforslag kom frem til Behandling i Tinget. Den højtærede fungerende Landbrugsminister forlangte Sagen afvist, den Undersøgelse, vi krævede, maatte paa ingen Maade finde Sted. Derfor siger jeg, at den højtærede fungerende Landbrugsminister staa her med et stort, et meget stort Ansvar, som han ikke kan fralægge sig, og som han kommer til at bære paa, saa længe han deltog i det offentlige Liv.

Og ved 3die Behandling af Finansloven stod selve Konseilspræsidenten frem og sagde god for Justitsministeren. Han udtalte følgende Ord: „Den Forhandling, her har været ført, har ikke givet mig nogen som helst Grund til Misbilligelse overfor min Kollega eller hans Administration“. Alberti fik Lov at sidde i Ro og snyde uforstyrret videre og kunde sikkert have siddet den Dag i Dag, om han ikke selv havde meldt sig.

Naar vi mindes Forhandlingerne i Fjor om denne Sag, ville sikkert alle erindre en Æresgarde for Justitsministeren, som vandrede omkring i Tinget, og, naar Alberti havde Ordet, stillede sig op foran ham og bifaldt ethvert Ord og enhver nok saa tarvelig Vittighed, han fremsatte. Naar hans Modstandere havde Ordet, samlede den under Anførsel af flere kendte Medlemmer, f. Eks. det ærede Medlem fra Hornslet (N. P. Jensen) og det ærede Medlem fra Nibe (Kvist), stillede sig op foran vore Talere og haanlo dem op i Ansigtet. Saaledes gik det i Fjor. De Herrer, der